

DENISE
HUNTEROVÁ

MESTEČKO
Riverbend Gap

ROMANCE Z RIVERBENDU

527.net
PŘEDČITÁNÍ

RECENZIE NA KNIHY OD DENISE HUNTEROVEJ

„Denise Hunterová svojimi románmi, ktoré na tvári vyvolávajú úsmev a šepkajú posolstvá nádeje, ešte nikdy nesklamala. To isté platí aj o knihe *Bookshop by the Sea*! Srdečná komunita, malé prímorské mestečko, druhé šance, romániky, ktorým sa oplatí fandieť, a útulná atmosféra kníhkupectva dotvárajú príbeh, do ktorého sa budete chcieť zababušiť ako do teplej deky.“

MELISSA FERGUSONOVÁ,
autorka románu *The Cul-De-Sac War*

„Sophie a Aiden ma upúťali od prvej strany a až do konca som zadržovala dych. Denise v románe *Bookshop by the Sea* rozpovedala nádherný príbeh lásky a druhej šance. Bolo to skvelé! Dávam päť obrovských hviezdíčiek!“

JENNY HALEOVÁ,
autorka bestsellerov v rebríčku denníka *USA TODAY*

„*Obloha na jeseň* je dokonalým završením série Hostinec Bluebell. Príbeh napätia a príťažlivosti medzi Grace a Wyattom je napísaný skvelo a tajomstvá medzi nimi ma nútili premýšľať, čo sa stane ďalej. Pripravte sa na to, ako vás stránky tejto knihy prenesú do nádherných hôr Blue Ridge.“

NANCY NAIGLEOVÁ,
autorka príbehu *Christmas angels*, bestselleru v rebríčku denníka *USA TODAY*

„*Závan z hôr* je knižka plná prekvapení, kúziel a nádhernej hlbokej romantiky. Romány Denise Hunterovej sú čoraz lepšie a narastajúci trend dosiahol s týmto nádherným príbehom vrchol.“

HANNAH ALEXANDEROVÁ,
autorka románu *The Wedding Kiss*

„*Závan* geniality! Kniha *Závan z hôr* od Denise Hunterovej vás strhne majstrovským spojením tajomna, chémie a starých spomienok. Je to romantický príbeh odohrávajúci sa pri jazere, plný viery, rodiny a šťastia.“

JULIE LESSMANOVÁ, oceňovaná autorka

„Denise Hunterová opäť dokazuje, že je kráľovnou romantických drám. *Summer by the Tides* je dokonalá plážová romanca a zároveň dramatický príbeh plný druhých šancí. Ak máte radi Robyn Carrovú, budete milovať aj Denise Hunterovú.“

COLLEEN COBLEOVÁ,
autorka príbehu *One Little Lie*, bestselleru v rebríčku denníka *USA TODAY*

„Ešte nikdy som nečítala román od Denise Hunterovej, ktorého šťastný koniec by ma úplne nepohltil. Skúste ju aj vy!“

ROBIN LEE HATCHEROVÁ,
autorka bestselleru *Cross My Heart* o románe *On Magnolia Lane*

„Knihu *Sweetbriar Cottage* si zamilujete. Realistické postavy, vysoké stávky a silná chémia sa spájajú do emotívneho príbehu o zmierení.“

BRENDA NOVAKOVÁ,
autorka bestsellerov podľa *NEW YORK TIMES*

„*Sweetbriar Cottage* je nádherný príbeh plný citového napätia a pútavej prózy. Pohltnú vás životné príbehy postáv a budete nimi unesení, zatiaľ čo napätie sa stupňuje až do vrcholného a uspokojivého záveru. Úžasné čítanie. Veľmi som si to užila.“

FRANCINE RIVERSOVÁ,
autorka bestsellerov podľa *NEW YORK TIMES*

„*Falling Like Snowflakes* je pôvabná a zábavná kniha s nádychom tajomstva a intríg. Príbeh, ktorý bude medzi čitateľmi určite ešte dlho obľúbený.“

RACHEL HAUCKOVÁ,
autorka bestselleru *The Fifth Avenue Story Society*
v rebríčku *NEW YORK TIMES*

„*Barefoot Summer* je napínavý príbeh o nádeji, uzdravení a osudovej láske.“

LISA WINGATEOVÁ,
autorka bestselleru *Kým sme boli vaši*

MESTEČKO
Riverbend Gap

DENISE
HUNTEROVÁ

MESTEČKO
Riverbend Gap

ROMANCE Z RIVERBENDU

---

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2021 by Denise Hunter

Originally published in English under the title *Riverbend Gap*.
Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian
Publishing, Inc. Published by arrangement with HarperCollins
Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Cover design by Faceout Studio
Original package design © 2021 Thomas Nelson
Cover imagery © Shutterstock

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2025
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-168-8

Poznámka autorky

Drahí priatelia,

vždy sa veľmi teším, keď začnem písať novú sériu! Táto sa sústreďuje na mestečko v Severnej Karolíne na turistickej trase Apalačská cesta a konkrétnu rodinu Robinsonovcov, ktorá tam žije.

Prvýkrát som si túto sériu začala plánovať, keď som navštívila Georgiu za účelom výskumu pre sériu Blue Ridge. Úplnou náhodou som zistila, že v neďalekom mestečku sa začína Apalačská cesta, a tak som sa rozhodla, že si to preverím. Odvtedy som sa o trasu začala zaujímať ešte viac. Dozvedela som sa, že je dlhá viac ako dvetisíc míľ a každý rok aspoň časť z nej prejdú tri milióny ľudí. Viac ako štyritisíc z nich sú thru-hikeri* (idúci z Georgie do Maine), ale cestu dokončí len jeden zo štyroch, ostatní to vzdajú pre zranenia, choroby, počasie alebo nedostatok vytrvalosti. Niektorí hľadajú dobrodružnú výzvu alebo chcú uniknúť

---

* turisti, ktorí prejdú celú trasu v jednom nepretržitom úseku, čo môže trvať aj niekoľko mesiacov

stresu mestského života. Iní sa chcú vymaniť zo spletnosti života alebo si jednoducho vyliečiť zlomené srdce.

Pozdĺž trasy sa nachádzajú mestá, ktoré sa o týchto turistov starajú a podporujú ich na náročnej ceste. Jedným z takýchto miest je Hot Springs v Severnej Karolíne, inšpirácia pre moje fiktívne mesto Riverbend.

Dúfam, že sa vám bude páčiť spoznávať Apalačskú cestu, a verím, že si toto mestečko a postavy, ktoré v ňom žijú, zamilujete rovnako ako ja.

Želám všetko dobré!

Denise

Z toho bude mať modriny.

Katelyn Lovelandová dupla na brzdu svojej Hondy Civic. Ak narazí, otvorí sa jej airbag rovno do tváre a pri stretnutí s rodinou svojho priateľa bude vyzeráť ako monštrum.

Trhla volantom doľava. „Nie, nie, nie!“ Pišťanie pneumatík sa zlialo s jej výkrikom.

Len o niekoľko centimetrov minula jeleňa.

Vďaka ti, Bože!

Pneumatiky sa naďalej kĺzali. Otočila volantom, ale prehnela to. Prudko vydýchla.

Potom sa už len točila a točila. Celý svet sa krútil v zmesi zelenej, hnedej a modrej. Hrôzu cítila až do špiku kostí. Katie sa pripravila na to, že určite narazí do zábradlia, stromu alebo skaly. Pripravila sa na airbag, bolesť, spomínané modriny.

Namiesto toho jej konáre driapali auto ako medveď. Škriabali a škriabali a auto sa rútilo dopredu. Kričala.

Potom auto prudko zastalo.

Zdvihla hlavu, prerývane dýchala. Odlepila prsty od volantu. Oprela sa na sedadle, hlava sa jej točila a pulzovalo jej v nej. Dotkla sa spánku a na končekoch prstov jej ostalo niečo červené a lepkavé. Musela sa udrieť o volant. Airbag sa predsa len neaktivoval.

Dobre. Som v poriadku.

Zhlboka sa nadýchla a zhodnotila situáciu. Motor zasyčal. K nebu sa z neho valil dym, ale bol vypnutý. Trasúcimi sa prstami siahla po kľúči a otočila ním.

Nič.

Tak nakoniec nedorazí v rozbitom aute – opäť sa dotkla čela – ale s rozbitou hlavou. Príde neskoro a navyše dolámaná. Takže napokon urobí takýto prvý dojem. Musí zavolať svojmu priateľovi; bude musieť po ňu prísť.

Telefón mala v kabelke – ale kde je teraz? Zbadala ju celú vysypanú na podlahe na strane spolujazdca. Odopla si bezpečnostný pás a siahla po telefóne.

Auto sa posunulo dopredu.

Zamrzla, srdce sa jej rozbúšilo. *Zabudni na telefón.* Čo sa to deje? Prečo je auto nevyvážené? Odváži sa pohnúť?

Pomaly, ani nedýchajúc, sa narovнала. *Bože, čo sa to deje?*

Nakukla cez predné sklo. Jasná modrá obloha neskorého popoludnia sa zdala nekonečná. Odvážila sa nakloniť dopredu o centimeter, dva, zatajila dych a očami hľadala zem pred sebou.

Ale bola tam len prázdnota.

Cooper Robinson sa nakláňal do zákruty a pod ním hučal motor jeho Triumphu Street Twin. Okolo neho svišťal horúci augustový vietor, vzduchom sa šířila vôňa borovic. Jazda mu prinášala pokoj a ľahkosť, pocit slobody. Zvuk motora

a vibrácie motorky boli pre jeho dušu ako kyslík. Jazda bola jeho terapiou. Myšlienky mu však dnes krúžili okolo rodiny a to sa práve nezhodovalo s atmosférou pokoja a ľahkosti, ktorú hľadal.

Uvažoval najmä nad svojím bratom Gavinom, na ktorého od jeho rozvodu v minulom roku myslel často. Vlastne ešte skôr – od smrti Gavinovho malého syna. Tieto dve tragické udalosti boli ako články reťaze, jedna hneď vedľa druhej.

Keď sa Gavin vrátil domov, Robinsonovci ho zahrnuli pozornosťou, aby ho utešili a podporili. Až tak to nepomohlo a spamätávať sa začal len nedávno – ale nie vďaka úsiliu svojej rodiny.

Cooper cez ďalšiu zákrutu zrýchлил a snažil sa znovu nadobudnúť pokoj a pohodu. Obyčajne mu nič nevyčistilo myseľ tak ako jazda cez hory obklopujúce Riverbend, mestečko zastrčené hlboko v Apalačských vrchoch.

Pri výjazde zo zákruty motorku narovnal a pohľad mu spočinul na šmykových stopách na ceste tesne pred ním. Na týchto kľukatých cestách ich videl stále – turisti napriek dopravným značkám nevedeli odhadnúť ostré zákruty.

Tieto stopy po šmyku však vznikli na rovnej ceste a boli nové, navyše neboli tu zaznamenané žiadne nehody. Pravdepodobne išlo o jeleňa alebo inú divú zver, súdiac podľa stôp na vozovke. Napriek absencii mŕtvoly spomalil a vydal sa hľadať auto.

Prerušované stopy po šmyku poznačili štrkovú cestičku. Nieкто stratil kontrolu nad vozidlom.

A tam, tesne pred ním naľavo, bola diera v kroví, široká asi ako auto.

Spomalil ešte viac a priblížil sa k miestu činu. Stopy pneumatík viedli cez lístie. Podľa veľkosti stôp v blate usúdil, že išlo o malé auto. Spomenul si, že hneď za krovím sa nachádza hrozivý útes.

Zišiel z cesty, aby nespôsobil ďalšiu nehodu, zosadol a zložil si prilbu. Pomyslel si, že už asi nebude koho zachraňovať. Zostáva len vyšetovanie – a pravdepodobne pohreb. Ale aj tak vytiahol telefón, kým sa predieral cez kríky.

Žiadny signál. A keďže bol mimo služby, nemal vysielacčku.

Všimol si strieborný záblesk. Schoval telefón do vrecka a prešiel hustým krovím. Vetvy ho pichali do krku a škriabali mu ruky, ale on sa predieral ďalej a zameriaval sa na auto. Honda Civic, nepojazdná. Poznávacia značka Severnej Karolíny. Predné kolesá – Bože – vo vzduchu.

„Haló?“ Pretlačil sa cez nízko rastúce krovie vedľa vozidla. „Počujete ma?“

„Počujem vás,“ odpovedala žena.

„Nehýbte sa. Už idem.“ Odstrčil konár a posunul sa dopredu, až kým nebol vedľa auta. Potom si kľakol a zhodnotil situáciu.

Predné kolesá viseli cez okraj útesu. Predok sedanu smeroval nadol, auto balansovalo na ráme. Vozidlo aj s pasažierkou by sa mohlo zrútiť na dno rokliny, hlbokoj asi päťdesiat metrov, nebyť osamelého stromu rastúceho zo svahu útesu. Strom sa zlomil a teraz bol vysoký asi päť metrov. Zdalo sa, že je sotva dosť pevný na to, aby udržal váhu auta.

Jediný malý pohyb mohol spôsobiť, že sa zrúti do rokliny pod ním.

„Nehýbte sa.“ Cooper sa postavil a pristúpil k strane vodiča. Cz čiastočne otvorené okno si ju premeral. Dvadsiatnička, blondínka, drobná. Malá rana na čele. Strnulo hľadela cez čelné sklo.

„Bude to v poriadku. Volám sa Cooper. A vy ste?“

„Katelyn. Môžete ma dostať von?“ Hlas sa jej chvel. „Nemôžem otvoriť dvere.“

„Som zástupca šerifa, Katelyn. Dostanem vás odtiaľto, ale možno budem potrebovať vašu pomoc.“ Pohľad mu padol na dvere, kde sa auto zakliesnilo o veľkú skalú, ktorá

na nich zanechala priehľbinu. „Tieto dvere sú zaseknuté. Máte telefón?“

„Ja... áno. Je tam dole, na podlahe.“

„Ostaňte sedieť, dobre? Obídem to z druhej strany a vezmem ho.“ Dúfal, že jej telefón má signál – hoci to bolo nepravdepodobné, keďže ten jeho nemal.

Čo najrýchlejšie obišiel vozidlo. Keď sa dostal na druhú stranu, zistil, že dvere sú prístupné.

„Otvorím dvere a vezmem váš telefón.“ Opatrne siahol po kľúčke a pomaly ťahal, kým sa neotvorili. Zatiaľ to vyzeralo dobre. Natiahol sa po telefón, pričom si dával pozor, aby auto nezaťažil. Keď ho získal, skontroloval, či má signál.

Obzrel sa na Katelyn, ktorá naňho hľadela, akoby bol jej poslednou nádejou.

„Žiadny signál.“

Nebol si istý, či je auto dostatočne stabilné na bezpečnú evakuáciu, ale nemal reťaz, ba ani lano na jeho zaistenie. Musí ju vyslobodiť skôr, ako sa ten strom podlomí.

„Dobre, urobíme to takto: veľmi pomaly preleziete na stranu spolujazdca.“

V jej veľkých modrých očiach sa zračil strach. „Bojím sa pohnúť. Keď som siahla po telefóne, auto sa naklonilo dopredu.“

„Tentoraz budete celou váhou tlačiť do operadla. Keď sa dostanete nad páku, vytiahnem vás odtiaľ. Zvládnete to, Katelyn.“

Výraz jej tváre sa zmenil, z očí žiarilo odhodlanie a zatla čelúšť. Prikývla a pomaly zdvihla nohu. Prehodila ju cez ručnú brzdu a radiacu páku. S plynulým výdychom nohu spustila, až kým nebola na druhej strane. Na hrdle jej prudko pulzovala žila.

„Dobrá práca, Katelyn. Ide vám to skvele. Teraz potrebujem, aby ste sa nadvihli nad konzolu. Udržujte svoju váhu vzadu.“

„Do... dobre.“ Položila ruku na konzolu a na chvíľu zaváhala. Potom začala dvíhať váhu, pričom chrbát tlačila k sedadlu.

„Presne tak. Ide vám to.“ Ešte pár centimetrov a bude sa k nej môcť dostať. Rýchlo ju vytiahne a aj keby auto...

Vozidlo sa zakývalo a posunulo sa dopredu.

Katelyn vykričkla.

Cooper sa hodil na kufor. Zadná časť auta klesla o niekoľko centimetrov a stabilizovala sa. Vydýchol si. Po zadnej strane krku mu stekal pot.

„Haló?“ hlas sa jej zachvel. „Ste tam ešte?“

„Som tu. Je to v poriadku. Všetko bude v poriadku.“

Mohol ju nechať, aby sama vyliezla, zatiaľ čo on sa zapieral o zadnú časť. Ale aj teraz boli zadné kolesá zavesené nad zemou. Cítil, ako sa auto pod ním kolíše.

Auto bolo v príliš neistej polohe, aby sa mohla pohnúť. Potreboval záchranársky navijak. Čo znamená, že bude potrebovať hasičské auto. Čo znamená, že bude musieť ísť po pomoc.

„Uvoľním auto, dobre, Katelyn? Možno sa trochu pohne, ale nebojte sa.“ *Prosím, Bože.* Modlitbu, ktorú zašepkal, odniesol vietor.

„Dobre.“

Cooper sa spustil dole, až kým sa nohami nedotýkal zeme. Pomaly sa odlepil od auta. Kolísalo sa pod ním ako rybársky plavák.

Katelyn zalapala po dychu.

Prosím, Bože, modlil sa znova, keď opatrne stiahol poslednú časť svojej váhy. Vozidlo sa mierne zakolísalo, potom sa ustálilo ako rovnomerne vyvážená váha.

Vrátil sa na stranu vodiča. „Katelyn, počujete ma?“

„Áno.“ Stiahla sa späť na sedadlo vodiča, pritisla sa čo najviac dozadu a pozerala cez čelné sklo.

„Sú vaše okná automatické?“

„Áno. Je teraz vhodná chvíľa povedať vám, že sa bojím výšok?“

„Nespadnete, Katelyn.“

„Aké je to hlboké? Hovoríme o normálnej rokline alebo skôr o Half Dome?“

„Musíte mi viac veriť. Vaša nedôvera sa ma dotkla.“

Pozrela naňho a v očiach sa jej mihol úsmev.

„Zapnem vám bezpečnostný pás, dobre? Nechajte to na mňa.“ Siahol do okna a chytil sponu. Potom ju natiahol cez ňu a naklonil sa. Zahalila ho jej vôňa – pomaranče a slnečné lúče. Sústredil sa na úlohu, hoci v skutočnosti túžil prezrieť si jej tvár. Spona sa s cvaknutím zasunula na miesto.

Naklonil sa dozadu a zadíval sa jej do očí. „Tak dobre, je to tu. Počúvajte, Katelyn... Budem potrebovať, aby ste sedeli pevne, kým pôjdem po pomoc.“

„Nie. Neodchádzajte, prosím.“

„Nemáme telefón,“ pokračoval pokojne. „A nemám ako zabezpečiť auto.“

Pohľad, ktorý naňho uprela, mu vnútro roztopil na kašu.

„Prosím, neopúšťajte ma.“

„Pôjdem len dole po ceste. Zastavím niekoho a pošlem ho po pomoc. Nebudem ďaleko a nebudem preč dlho.“ Na ceste bola slušná premávka. Deň sa však predlžoval a on ešte nepočul prejsť žiadne auto.

Zatvorila oči, tmavé mihalnice jej na lícach vytvorili tieň. Hruď sa jej rýchlo dvíhala a klesala a rukami zvierala boky sedadla. Kĺby na nich mala zblednuté.

„Katelyn.“ Naklonil sa k nej, až sa jeho tvár ocitla niekoľko centimetrov od jej. „Potrebujem, aby ste ma počúvali.“

Otvorila oči, zraniteľné a vystrašené, a otočila sa k nemu.

„Nechajte ma urobiť si svoju prácu, dobre? Som v tom celkom dobrý. Hneď ako niekoho zastavím, vrátim sa späť. Budete mi potom robiť spoločnosť, však?“

„Ja... ja sa nechystám nikam odísť.“ Jej pery sa rozochveli v pokuse o úsmev.

„Tak sa mi to páči. Čoskoro sa vrátim.“ Sebavedome jej prikývol a vydal sa späť cez húštinu. „Rozmýšľajte nad tým, čo mi porozprávate. Chcem o vás vedieť všetko – hrôzostrašné detaily, tajomstvá, pekné spomienky, dobre?“

„Dobre,“ odpovedala.

Teraz ju však sotva počul. Prešiel okolo auta. Pohyboval sa tak rýchlo, ako len mohol, a pritom myslel na to, že auto a jeho milý malý pasažier sa môžu každú chvíľu zrútiť na dno údolia.

„Dobre, Bože, povedzme si rovno...“ Katie zašepkala, uvoľnila päste a dávala si pozor, aby inak zostala úplne nehybná. „Som ti totálne vydaná na milosť. Ja viem, ja viem. Vždy je to tak, ale... doslova tu visím na okraji útesu, Bože.“

Do auta prenikli neskoré popoludňajšie slnečné lúče a po krku sa jej lial pot. Bolo bezvetrie, ale bola za to vďačná. Silný vietor by ju mohol odfúknuť priamo z previsu. Pri tej myšlienke sa jej obrátil žalúdok. Toto je oveľa, *oveľa* horšie ako strašidelné horské dráhy, na ktoré ju brat vždy ťahal.

Bude v poriadku. Zástupca šerifa sa vráti s pomocou. Ako dlho je vlastne preč? Mala pocit, že prešla už hodina, ale pravdepodobne to bolo len pár minút. Zavrela oči a uvedomovala si každý nádych – napokon, môže byť jej posledný.

Nie, nie, nemôže takto rozmýšľať. Šťastné myšlienky. Pozitívne myšlienky. Pokojné oči zástupcu. Sebavedomé správanie. Schopné ruky. Áno, to je lepšie. Čoskoro sa vráti. Toto je jeho práca, však?

Hlava sa jej začala krútiť. Zalapala po dychu. Toto nie je vhodný čas na hyperventiláciu.

Vzchop sa, Katelyn Elizabeth Wallaceová.

Samozrejme, teraz bolo jej priezvisko Lovelandová – zmenila si ho, keď dovŕšila osemnásť rokov. Ale v hlave jej znel hlas jej pestúnky, známe varovanie zložené z celého mena. Spomienka jej takmer vyčarila úsmev na tvári, zatiaľ čo sa snažila dýchať pomaly.

Nádych nosom, výdych ústami. Raz. Dvakrát. Trikrát.

Cez čelné sklo zazrela jastraba, ktorého červený chvost sa jagal v slnečnom svetle. Vzlietol, krídla rozťahnuté doširoka, nadnášané vzduchom, a potom klesol a zamieril niekam dolu. Pravdepodobne ďaleko pod ňu.

Prečo sa to deje práve teraz, keď konečne začala odznova? Keď si našla nové mesto, nový domov, prácu, ktorú miluje, a dobrého muža?

Niečo jej stekalo po spánku – krv. Bála sa ju však zotrieť. Najlepšie bude, keď ostane pevne sedieť a bude dúfať v záchrané lano. Kde je Superman, keď ho potrebuje?

Z neďalekého konára začvirikal vták. Sústredila sa na zvuky. Opäť zavrela oči a s radosťou zablokovala veľkú priepať, ktorá sa pred ňou rozprestierala. Listy nad ňou zašuchotali. Neďaleko sa ozvala veverička. Vŕzganie kmeňa stromu.

Vetvy praskali a podrast šuchotal. Zvuky boli čoraz hlasnejšie.

„Zástupca? Ste to vy?“

„To som ja. Teším sa, že ste na mňa počkali.“

V žilách sa jej rozprúdila úľava. „Takmer som sa na vás vykašľala, ale nie som ten typ ženy.“

„Vedel som, že sa vo vás nemýlim.“ Objavil sa pred jej oknom a žmurkol.

„Je pomoc na ceste? Prosím, povedzte, že áno. To je naozaj jediná prijateľná odpoveď.“

„Mal som šťastie, podarilo sa mi zastaviť jedného chlapíka. Smeruje do údolia a hneď ako chytí signál, zavolá pomoc.“

Údolie bolo vzdialené dvadsať minút. Žalúdok mala ako na vode.

„Čo sa deje? Máte strach, že vás budem nudiť príbehmi z detstva?“ Sedel na skale hneď za jej dverami a lakte mal položené na kolenách, akoby sedel na verande, nie na okraji útesu. „Riverbendský hasičský zbor tu bude skôr, než sa nazdáte. Vždy sú pripravení predviesť sa. Možno sa ani nestihneme poriadne zoznámiť.“

Ten krivý úsmev mu naozaj svedčal. Mal tmavohnedé vlasy, navrchu dosť dlhé a strapaté (a momentálne plné lístkov). Hnedé oči hlboko zasadené pod výrazným obočím. Hranatú čelusť, strnisko upravené do ostrej línie.

No, tak tu má rozptýlenie.

Spomenula si na svojho priateľa a spamätala sa. Už tam mala byť – informovala ho o svojej polohe len pätnásť minút pred nehodou. Bude sa o ňu báť a ona nevedela, ako mu oznámiť, čo sa stalo.

Práve dnes si musela dať urobiť účes, však?

„Tak čo pre mňa máte?“ spýtal sa Cooper.

„Čo máte na mysli?“

„Mali ste mi odhaliť všetky hrôzostrašné tajomstvá, pamätáte?“

„Spomínam si na ten rozhovor, ale, bohužiaľ, musím povedať, že žiadne nemám.“

„Čím sa živíte, Katelyn?“

„Som zdravotná sestra. Keby som mala po ruke nástroje, mohla by som si sama zašit' čelo.“

Naklonil sa k nej a preskúmal jej ranu. „Myslím, že ich nebudete potrebovať. Budete mať však poriadnu modrinu. A pravdepodobne vás bude bolieť hlava. Odkiaľ ste prišli? Z Walnutu? Marshallu?“

„Z Asheville. Chcela som ísť do svojho obľúbeného kaderníckeho salóna. Veľká chyba.“

Pohľadom prechádzal po jej vlasoch, starostlivo upravených do plážových vlín. „Mne sa to nezdá ako chyba.“

V žalúdku pocítila chvenie. „No skončilo sa to tak, že som sa ocitla na okraji útesu, takže...“

„Asheville... Odtiaľ pochádza vaša rodina?“

„Nemám žiadnu rodinu, o ktorej by som mohla hovoriť.“

„Žiadnych rodičov? Ani súrodencov?“

„Mám pestúnov a veľa nevlastných súrodencov.“ Na chvíľu sa odmlčala. „Mala som brata – boli sme si veľmi blízki.“

„Povedzte mi o ňom.“

O svojom bratovi nezvykla hovoriť. Na druhej strane, zvyčajne nevisela ani na okraji útesu.

„Volal sa Spencer. Bol to môj najlepší priateľ. Uzavretý človek, taký samotár. Ale keď ste ho spoznali... vo vnútri bol mäkký. A veľmi kreatívny – jednoducho vzal do ruky nástroj a naučil sa na ňom hrať.“

„Vyzerá, že by som si s ním rozumel.“

Usmiala sa. Povedal to dobre. „A čo vaša rodina? Sú odtiaľto?“

„Sú. Sme si blízki, aj keď moji súrodenci mi niekedy lezú na nervy.“

„Kolký ste v poradí?“

„Druhý z troch.“

„Aha... prostredné dieťa.“

„Nie sme všetci žiarliví a otravní. Bol váš brat starší alebo mladší?“

„Mladší o dva roky.“

„To z vás robí najstaršie dieťa. Ste cieľavedomá a puntičkárska, Katelyn? Vždy musíte mať pravdu?“

„Myslím, že aj ja som sa vymykala trendu. Pravdepodobne s tým má niečo spoločné moja výchova. Mať tucet nevlastných

súrodencov zvykne narušiť prirodzený poriadok vecí. Nepozerajte sa tak na mňa. Môj brat a ja sme boli milovaní. Clemsonovci sú dobrí ľudia – vzali si nás, keď som mala osem rokov. V Asheville vlastní benzínovú pumpu.“

Pri pomyslení na Jill a Jamesa sa jej skrútil žalúdok. Išla do mesta kvôli vlasom a ani si nenašla čas, aby ich pozdravila. Povedala im niekedy, ako veľa pre ňu znamená ich láska a podpora? Koľko znamenala pre Spencera?

„Som hrozný človek,“ zamrmlala.

„Čo?“

Pomaly sklopila zrak. „Mohli by ste otvoriť poznámky v mojom telefóne?“

„Teraz mi povieť všetky svoje špinavé tajomstvá?“ Vytiahol telefón z vrečka, potiahol po displeji a potom sa na ňu v očakávaní pozrel.

„Chcem nechať odkaz svojim pestúnom.“

Z očí sa mu vytratil humor. Zamračil sa a spustil telefón. „Nemusíte nechávať odkaz. Môžete im povedať, čo chcete, keď ich nabudúce uvidíte.“

Nemohla nechať veci nevy povedané. Nie po tom všetkom, čo pre ňu urobili.

„Prosím.“

Dlho sa na ňu pozeral skúmavým pohľadom. Potom mu oči zmäkli ako roztopená čokoláda a rezignovane si povzdychol.

„Dobre. Snáď sa nebudete cítiť hlúpo, keď si neskôr otvoríte telefón a uvidíte to.“

Usporiadala si myšlienky, zatiaľ čo on pozeral na telefón, palce mal pripravené. Potom začala diktovať dostatočne pomaly, aby s ňou mohol držať krok.

„Drahí Jill a James, nedokážem slovami vyjadriť, ako veľa ste pre mňa znamenali. Prijali ste nás, keď sme nemali nič a nikoho. Milovali ste nás ako vlastné deti.“

V očiach ju štípalo. Odkiaľala si. „Nikdy nezabudnem, ako som ti v sobotu v kuchyni pomáhala piecť koláčiky s arašidovým maslom, Jill. Ešte stále sú moje oblúbené, pretože predstavujú všetky vzácne spomienky.“ Odmlčala sa. „Je to hlúpe?“

„Nie.“ Jeho hlas znel drsne. Vrátil pozornosť k telefónu.

„James... Mal si trpezlivosť naučiť ma šoférovať a dokonca aj opraviť defekt. Z tohto dôvodu a mnohých ďalších si legenda. Vianoce strávené s tebou v obývačke, nespočetné večere, modlitby pri mojej posteli. Si centrom mojich najkrajších spomienok a mám ťa rada viac, ako sa dá vyjadriť slovami.“ Na chvíľu sa odmlčala. „To je všetko. Len sa podpíšte mojím menom.“

Keď mu to vyhláskovala, schoval telefón do vrečka. Potom sa na ňu na chvíľu zadíval. Niečo medzi nimi preskočilo. Práve odhalila svoje srdce cudziemu človeku a zdalo sa, že ju pochopil.

„Ďakujem,“ povedala.

„Nemáte za čo. Môžeme už prestať byť sentimentálni a venovať sa zábavným veciam? Stavím sa, že máme spoločných známych. Poznám pár ľudí z Asheville: David Young, Evelyn Murdocková, Richard Lewis...“

„Richard bol môj pastor. Je to dobrý človek.“

„Nikdy som nebol na jeho omši, ale máte pravdu. Dobrý človek. Takže ste veriaci.“

„Som.“ Skúmala jeho tvár a niečo v nej zmäklo. Vedela, že je na ňom niečo zvláštne. „Takže ak spadnem z tohto útesu a zomriem v ohnivom výbuchu, aspoň budete vedieť, že smerujem do neba.“

„No tak, žiadna mučenícka smrť vás nečaká. Skôr zomriete v spánku v zrelom veku deväťdesiat rokov. Ešte budete svojim deťom a vnúčatám rozprávať o tom, ako ste tesne unikli smrti, a o peknom zástupcovi šerifa, ktorý vás zachránil.“

„Tomu hovoríte záchrana, pán zástupca? Zatiaľ ste len zastavili vozidlo a položili ste niekoľko zvedavých otázok. A nezabúdajme, že stále visím na okraji spomínaného útesu.“

Našpúlil pery, takmer sa usmial. „Takže súhlasíte s tým, že som pekný?“

Zasmiala sa. „Ak sa pýtate, či sa radšej pozerám na vás namiesto toho, aby som sa pozerala na ten obrovský spád predomnou, tak áno. A naozaj máte dovolené v práci flirtovať?“

„Technicky som mimo služby.“

„Áno, no, technicky mám...“

Auto sa naklonilo dopredu a slová sa jej zasekli v hrdle.